

421

utrusta tvenne galärer, bemannade dem med tappert folk och styrde med dem till Sardinien, emedan han förmodade, att damens skepp skulle segla der förbi.

Hans förmodan dröjde icke heller länge att bekräfta sig; ty han hade blott några dagar varit der, när skeppet för sakta vind kom fram icke långt från det ställe, der han låg och väntade. När Gerbino fick sigte derpå, sade han till sina följeslagare: "I herrar, om I ären så käcke, som jag anser eder för, förmodar jag, att ingen ibland er finnes, som icke känt eller känner kärleken, utan hvilken, efter min tanke, ingen dödlig kan inom sig hysa någon duglighet eller annat godt; och, om I varit eller ären förälskade, skall det blifva er lätt att fatta min belägenhet. Jag älskar, och kärleken har förmått mig att inleda er i detta företag. Hon, som jag älskar, finnes ombord på det skepp, I sen framför er, och hvarest utom det, som jag mest åstundar, finnes en mängd af de största dyrbarheter, dem vi, om I ären tappre män, kunna med ringa möda förvärfva genom manligt kämpande. Af denna seger vill jag dock icke begära någon annan andel än ensamt den dame, för hvars skull jag gripit till vapen: allt det öfriga skänker jag er gerna från detta ögonblick. Låt oss således med viss framgång angripa detta skepp; Gud, som gynnar vårt företag, qvarhåller det åt oss genom att ej gifva det vind."

Så många ord hade icke den sköne Gerbino behöft; ty de rofgirige Messinesarne, som voro med honom, utförde redan i tankarne det, hvartill Gerbino i ord uppmanade dem. De upphofvo således vid slutet af hans